TUNNISTAMATTOMAT SARJAMURJAAJAT JA SARJAMURHAAJAT JOTKA JÄI KIINNI VUOSIEN JÄLKEEN

OPUS

. **Texarkanan murhat** ovat tuntemattomaksi jääneen sarjamurhaajan Texasin Texarkanassa tekemiä selvittämättömiä murhia, jotka tapahtuivat viikonloppuisin 22. helmikuuta – 3. toukokuuta 1946. Tappajan uhreiksi joutui kymmenen viikon aikana viisi ihmistä ja kolme sai vammoja. Lehdistö nimesi tämän mystisen murhaajan kahdella samanlaisella lempinimellä: **"The Phantom Killer"** (suom. *haamutappaja*) tai **"The texarkana phantom"** (suom. *texarkanan haamu*).

Virginia Carpenterin selvittämättömäksi jäänyttä katoamistapausta vuonna 1948 epäiltiin myös saman tappajan tekemäksi. Tätä teoriaa ei ole tähän mennessä vahvistettu todeksi tai tyrmätty.

Sijainti	Millerin piirikunta Arkansasissa ja Bowien piirikunta Texasissa , Yhdysvalloissa
Päivämäärä	22. helmikuuta – 3. toukokuuta 1946 (10 viikon jakso)
Aseet	• .32 pistooli • .22 kivääri
Uhrit	8+
Tekijä	"Aaveen tappaja" (tunnistamaton

Poliisit etsivät vihjeitä Morris Lanella vuonna 1946.

Epäillyt

Paikallinen rikollinen Youell Swinney oli pääepäilty.[1]

Murhasarja

Ensimmäinen hyökkäys

Ensimmäinen raportoitu hyökkäys tapahtui **22. päivä helmikuuta, 1946**. Lähellä puolta yötä Jimmy Hollis (25) ja Mary Jeanne Larey (19) parkkeerasivat autonsa syrjäiselle alueelle. Tämän oli tarkoitus olla viimeinen paikka yhteisen elokuvaillan päätteeksi. He eivät ehtineet olla paikalla

kauankaan, kun valkoiseen naamioon pukeutunut mies tuli ja osoitti heitä suoraan kasvoihin taskulampulla. Aseella uhaten hän käski nuoren parin ulos ja käski Jimmyn laskea housunsa. Heti kun Jimmy oli laskenut housunsa, hyökkääjä löi häntä aseen kahvalla kaksi kertaa päähän aiheuttaen kallonmurtuman. Marya lyötiin myös ja sen jälkeen hänen käskettiin juosta pois. Tämän juostua hetken hyökkääjä pysäytti Maryn ja kysyi, minne tämä oli matkalla.

Mary kertoi, että murhaaja oli juuri käskenyt niin. Suututtuaan hyökkääjä painoi Maryn maahan ja raiskasi hänet aseen piipulla. Mary onnistui kuitenkin pakenemaan ja haki poliisit. Jimmy löydettiin tajuttomana, mutta elossa. Hän väitti, että tekijä oli valkoinen mies (noin 30-vuotias), mutta Maryn mukaan hän oli "vaalea musta mies".

Ensimmäinen kaksoismurha

Samana vuonna **maaliskuun 24. päivä** Richard Griffin (29) ja Polly Ann Moore (17) löydettiin ammuttuina autostaan lähellä Club Dallas -nimistä baaria. Heitä molempia oli ammuttu päähän. Nämä ovat Phantom Killerin ensimmäiset vahvistetut murhat. Vaikka poliisi mietti yhteyksiä Hollisin ja Lareyn hyökkäykseen, he eivät vielä uskoneet olevansa tekemisissä sarjamurhaajan kanssa.

Toinen kaksoismurha

Huhtikuun 14. päivä 15-vuotias Betty Booker ja 16-vuotias Paul Martin löytyivät kuolleina kolmen mailin päässä Martinin autosta. Molempia oli ammuttu, mutta Martin kuoli raaemmin. Häntä oli ammuttu yhteensä neljä kertaa; nenän läpi, rintaan, käteen ja kohtalokas laukaus osui niskaan. Bookerin ruumis löytyi myöhemmin, yksi ampumahaava oli rinnassa ja toinen kasvoalueella. Hänet oli asetettu puun alle ja oikea käsi oli taskussa. He eivät olleet seurustelusuhteessa. Murha-ase oli .32 kaliiperin automaattinen Colt-pistooli. Alueen läheisyys ja *viktimologia* viime kaksoismurhaan sai poliisin tajuamaan, että tekijä on sama. Myös lehdistö tajusi asian ja murhaaja sai nimen The Phantom Killer.

Viimeinen hyökkäys

Toukokuun 3. päivä, iltayhdeksän aikoihin maanviljelijä Virgil Starks (37) ja hänen vaimonsa Katie (36) viettivät rauhallista iltaa, kunnes Phantom iski jälleen. Hän ampui Virgilin suoraan ikkunan läpi. Katie saapui paikalle ja sai luodista. Laukaus ei kuitenkaan ollut kohtalokas. Kun Phantom lähestyi häntä, Katie nousi ylös ja pakeni. Saapuessaan sairaalaan hän kertoi mitä oli kuullut ja kokenut. Katie selviytyi. Poliisit löysivät talosta kuoliaaksi ammutun Virgilin, kaksi ampumahaavaa selässä. Paikalta löydettiin myös taskulamppu, jossa oli murhaajan sormenjäljet. Toisin kuin muissa murhissa, ase oli .22 kaliiperin automaattinen kivääri. Tapaus kuitenkin liitettiin lähiaikoina kauhua herättäneeseen sarjamurhaajaan.

Firenzen hirviö (italia : il Mostro di Firenze) on italialaisen lehdistön keksimä nimi sarjamurhaajalle, joka toimi entisessä Firenzen maakunnassa (nykyinen Firenzen metropolikaupunki) vuosina 1968–1985. Hirviö murhasi kuusitoista uhria, yleensä nuoria pareja, jotka etsivät yksityisyyttään metsäalueilla uudenkuun aikaan . Vaikka yhtäkään murhista ei tehty varsinaisessa Firenzen kaupungissa , tappajan nimi, jota alun perin kutsuttiin Pariskuntien hulluksi (italia: il maniaco delle coppiette), valittiin, koska murhat tehtiin ympäröivällä maaseudulla. Firenzen syyttäjänviraston 1990-luvun alussa käynnistämän tutkinnan jälkeen useita toisiinsa yhteydessä olevia henkilöitä tuomittiin murhiin osallistumisesta, mutta tapahtumien tarkka kulku, päätekijän henkilöllisyys ja motiivi ovat edelleen epäselviä.

Firenzen hirviö

Epäillyn komposiittiluonnos vuonna 1981

Muut nimet	*Il maniaco delle coppiette* (Parien hullu), *il Mostro* (Hirviö)
Tallennuksen tila	Oikeudelliset toimenpiteet: • Pietro Pacciani tuomittiin ensimmäisessä oikeusasteessa vuonna 1994, vapautettiin muutoksenhaussa vuonna 1996, ja hän kuoli ennen uutta muutoksenhakuoikeudenkäyntiä. • Mario Vanni ja Giancarlo Lotti tuomittiin lopullisessa tuomioistuimessa vuonna 2000 neljästä kahdeksasta kaksoismurhasta. • Francesco Calamandrei tuomittiin lyhennetyssä oikeudenkäynnissä ja vapautettiin syytteistä vuonna 2008.
Tiedot	
Uhrit	16+
Rikosten laajuus	21. elokuuta 1968 – 8. syyskuuta 1985
Maa	Italia

Murhat

Lo Bianco ja Locci

Uhrit Antonio Lo Bianco ja Barbara Locci

Elokuun 21. päivän yönä 1968 muurari Antonio Lo Bianco (29) ja kotiäiti Barbara Locci (32) ammuttiin kuoliaaksi kaliiperin .22 käsiaseella Signassa , pienessä kaupungissa Firenzen länsipuolella . Pariskunta hyökättiin autossaan, kun Loccin poika, Natalino Mele (6), nukkui takapenkillä. Herättyään ja huomattuaan äitinsä kuolleena lapsi pakeni peloissaan ja pääsi läheiseen taloon. Sardiniassa syntynyt Locci oli ollut tunnettu kaupungissa, ja hän sai lempinimen *ape regina* ("mehiläiskuningatar"). Hänen vanhempi aviomiehensä, Stefano Mele, sai lopulta syytteen murhasta ja vietti kuusi vuotta vankilassa. Hänen ollessaan vankilassa toinen pariskunta murhattiin, ilmeisesti samalla aseella. Useita Loccin rakastavaisia epäiltiin rikoksen tekijöiksi. Mele totesi useaan otteeseen, että toinen heistä oli tappanut Loccin, mutta todisteita ei löytynyt, koska heidän vankilassa ollessaan oli tehty muita murhia; Mele tuomittiin vuonna 1970 Perugian oikeudessa kaksoismurhasta 14 vuodeksi vankeuteen, mutta hänet vapautettiin, koska murha yhdistettiin Firenzen hirviöön. [9][10]

Vuonna 1982 Lo Biancon ja Loccin murhat yhdistettiin sitä seuranneisiin kaksoismurhiin nimettömän kirjoittajan vihjeen perusteella. Kirjoittaja oli mahdollisesti allekirjoittanut itsensä poliisille lähettämässään kirjeessä nimellä *Un cittadino amico ("ystävällinen kansalainen"). Heinäkuun 20. päivänä 1982 tutkintatuomari Vincenzo Tricomi löysi viisi luotia ja viisi* hylsyä sopimattomasti säilytettynä kansioon Melen tapaustiedostojen joukosta. [11] Viranomaiset eivät kyenneet rekonstruoimaan näiden todisteiden alkuperäketjua eivätkä pyytäneet tieteellistä vertailua, vaikka olisi ollut tarpeen tarkistaa, vastaavatko ne vuoden 1968 ballististen raporttia. Koska käytetyt patruunat oli ammuttu aseella, jota käytettiin neljässä samankaltaisessa rikoksessa, niiden esiintyminen Melen tapaustiedostoissa antoi lainvalvontaviranomaisille ymmärtää, että 1970- ja 1980-luvuilla tapahtuneiden kaksoismurhien tekijä oli yhteydessä niihin. [11]

Gentilcore ja Pettini

Uhrit Pasquale Gentilcore ja Stefania Pettini

15. syyskuuta 1974 teini-ikäinen pariskunta Pasquale Gentilcore (19), baarimikko, ja Stefania Pettini (18), kirjanpitäjä, ammuttiin ja puukotettiin maaseudulla lähellä Borgo San Lorenzoa heidän harrastaessaan seksiä Gentilcoren Fiat 127: ssä . He eivät olleet kaukana

pahamaineisesta diskoteekista nimeltä Teen Club, jossa heidän oli tarkoitus viettää iltaa ystävien kanssa. Pettinin ruumista oli pahoinpidelty viiniköynnöksen varrella ja se oli rumentattu 97 puukotushaavalla. Muutamaa tuntia ennen murhaa Pettini oli kertonut läheiselle ystävälleen, että outo mies pelotti häntä. Toinen Pettinin ystävä muisteli, että outo mies oli seurannut ja häirinnyt heitä ajotunnilla muutamaa päivää aiemmin. Useat pariskunnat, jotka olivat pysäköineet samalle alueelle, jossa Gentilcore ja Pettini murhattiin, kertoivat, että kyseisellä alueella kävi usein tirkistelijöitä , ja pari heistä käyttäytyi hyvin oudosti. [9][10]

Foggi ja De Nuccio

Carmela De Nuccio ja Giovanni Foggi

6. kesäkuuta 1981 varastomies Giovanni Foggi (30) ja myymälätyöntekijä Carmela De Nuccio (21) ammuttiin ja puukotettiin lähellä Scandiccia , jossa kihlapari molemmat asuivat. De Nuccion ruumis vedettiin autosta, ja tappaja leikkasi hänen häpyalueensa irti loviveitsellä. Seuraavana aamuna nuori tirkistelijä, ensihoitaja Enzo Spalletti (30), puhui murhasta ennen kuin ruumiit oli löydetty. Hän vietti kolme kuukautta vankilassa ja häntä syytettiin murhasta, ennen kuin tekijä vapautti hänet syytteistä tappamalla uudelleen. [9]

Baldi ja Cambi

Stefano Baldi ja Susanna Cambi

Kihloissa olleet työläinen Stefano Baldi (26) ja puhelinmyyjä Susanna Cambi (24) ammuttiin ja puukotettiin 23. lokakuuta 1981 Calenzanon lähellä sijaitsevassa puistossa . Cambin häpyalue oli rajattu pois, kuten De Nuccionkin. Nimetön soittaja soitti Cambin äidille murhan jälkeisenä aamuna "puhuakseen hänen kanssaan tyttärestään". Muutamaa päivää ennen murhaa Cambi oli kertonut äidilleen, että joku kiusasi häntä ja jopa ajoi häntä autolla takaa. [9]

Kraveichvili ja Mauriot

Jean-Michel Kraveichvili ja Nadine Mauriot

Syyskuun 7. ja 8. päivän välisenä yönä 1985 georgialaistaustainen muusikko Jean Michel Kraveichvili (25) ja kauppias Nadine Mauriot (36), molemmat Audincourtista Ranskasta, ammuttiin ja puukotettiin heidän nukkuessaan pienessä teltassa metsäalueella lähellä San Cascianoa Val di Pesassa . Kraveicvili tapettiin lyhyen matkan päässä teltasta yrittäessään paeta. Mauriotin ruumis oli silvottu. Koska tappaja oli murhannut kaksi ulkomaalaista, kadonneista henkilöistä ei ollut vielä tehty ilmoitusta. Muutamaa päivää ruumiiden löytymisen jälkeen pala naisen rintaa lähetettiin Firenzen syyttäjänvirastoon nimettömässä kirjekuoressa, joka oli osoitettu tutkinnasta vastaavalle syyttäjälle Silvia Della Monicalle. Tappaja oli lähettänyt pilkkakirjeen ja todisteen siitä, että murha oli tapahtunut, ja haastanut paikallisviranomaiset etsimään uhrit. [9][13] Alueella sieniä poimiva henkilö löysi ruumiit muutamaa tuntia ennen kuin kirje saapui Della Monican pöydälle.

Epäillyt

Saatanallinen kultti

Vuonna 2001 Giuttari, tuolloin poliisiyksikkö GIDESin (Gruppo Investigativo Delitti Seriali , sarjarikosten tutkintaryhmä) ylikomisario, ilmoitti, että rikokset liittyivät saatanalliseen kulttiin, jonka väitettiin toimivan Firenzen alueella. Todistuksessaan Lotti oli puhunut lääkäristä, joka oli palkannut Paccianin tekemään murhat ja keräämään naisten sukupuolielimet rituaaleissa käytettäväksi. Giuttari perusteli tätä osittain pyramidin muotoisen kiven löydöllä huvilan läheltä, jossa Pacciani oli työskennellyt. Giuttarin mukaan kivi viittasi kultin toimintaan. Kriitikot, kuten Spezi, pitivät tätä ajatusta naurettavana, koska tällaisia kiviä käytetään yleisesti ovenpysäyttiminä ympäröivällä alueella.

Zodiac Killer

Vuonna 2017 toimittaja Francesco Amicone teki oman tutkimuksensa, joka johti hänet löytämään yhteyden Firenzen hirviön ja Zodiac Killer -tapausten välillä. [38] Amicone perusti tutkimuksensa myös Robert Graysmithin *Zodiac-* kirjassa esittämään hypoteesiin Zodiacin ja veden mahdollisesta yhteydestä . [39]

Vuodesta 2018 lähtien Amiconen artikkeleita "Zodiac-Monster"-yhteydestä on julkaistu tempi.it- sivustolla , [40] hänen isänsä Luigi Amiconen perustaman lehden verkkosivuilla, *Il Giornale* [41] ja *Libero* [[42] -sanomalehdissä sekä Amiconen blogissa ostellovolante.com . Tarina kerrottiin myös italialaisen elokuvalevittäjä Lucky Redin vuonna 2023 tuottamassa podcastissa nimeltä "The Water Theory", ja sitä ovat levittäneet muut italialaiset mediat, [43] mukaan lukien italialaisen räppäri Fedezin vuonna 2025 johtama "Pulp Podcast". [38]

MOOTTORITIEN HAAMU

Moottoritien haamu **on tunnistamattoman** sarjamurhaajan salanimi , joka murhasi viisi tyttöä ja yhden naisen Washington D.C: ssä huhtikuun 1971 ja syyskuun 1972 välisenä aikana. [1][2]

Moottoritien haamu

Metropolitan Police Department palkitsee julisteen, jossa pyydetään tietoja *Freeway Phantomista*

Tiedot	
Uhrit	6
Rikosten laajuus	25. huhtikuuta 1971 – 5. syyskuuta 1972
Maa	Yhdysvallat
Osavaltio	Columbian piirikunta
Pidätyspäivämäärä	Ymmärtämätön

Murhat

Carol Denise Spinks

Huhtikuun 25. päivän iltana 1971 Kaakkois-Yhdysvalloista kotoisin oleva 13-vuotias Spinks sai vanhemmalta sisarelta lähetyksen ostaa ruokaostoksia 7-Eleven- myymälään , joka sijaitsi 800 metrin päässä hänen kodistaan, aivan rajan toisella puolella Marylandissa . [3] Matkalla kotiin kaupasta Spinks siepattiin; hänen ruumiinsa löydettiin kuusi päivää myöhemmin kello 14.46 St. Elizabethin sairaalan takaa nurmikentältä I-295- valtatien pohjoiseen suuntautuvien kaistojen vierestä, noin 450 metriä Suitland Parkwaysta etelään . [4] Tutkimukset paljastivat, että häntä oli sekä fyysisesti että seksuaalisesti pahoinpidelty ja kuristettu, hän oli pukeutunut, mutta häneltä puuttui kengät, ja hänet oli tapettu vain muutama päivä aiemmin. [5]

Darlenia Denise Johnson

8. heinäkuuta 1971 Johnson, 16, Congress Heightsista siepattiin hänen ollessaan matkalla kesätyöhönsä Oxon Hillin virkistyskeskukseen. Eräs silminnäkijä kertoi nähneensä Johnsonin vanhassa mustassa autossa, jota ajoi afroamerikkalainen mies, pian sieppauksensa jälkeen. [6] Yksitoista päivää myöhemmin hänen ruumiinsa löydettiin vain 4,6 metrin päästä paikasta, josta Spinks oli löydetty [4], vaikka poliisi oli saanut tiedon ruumiin sijainnista lähes viikkoa aiemmin nimettömältä soittajalta, jolla oli tietoja, jotka vain hänen tappajansa olisi voinut tietää. [5] Siihen mennessä Johnsonin ruumis (jälleen puettuna, mutta ilman kenkiä) oli aivan liian hajonnut kuolinsyyn tai sen selvittämiseksi, oliko häntä seksuaalisesti hyväksikäytetty, mutta lainvalvontaviranomaiset löysivät todisteita kuristamisesta . [7]

Brenda Faye Crockett

Heinäkuun 27. päivänä 1971 10-vuotias Crockett Luoteis- Yhdysvalloista ei palannut kotiin äitinsä lähetettyä hänet kauppaan. [5] Noin kaksi tuntia myöhemmin (noin kello 21.20) Crockettin puhelin soi, ja heidän 7-vuotias sisarensa vastasi. Hän oli odottanut kotona perheensä etsiessä naapurustoa. Crockett oli toisessa linjassa itkien. [8] "Valkoinen mies haki minut kyytiin, ja olen menossa kotiin taksilla", Crockett kertoi sisarelleen ja lisäsi uskovansa olevansa Virginiassa, ennen kuin sanoi äkisti "heippa" ja löi luurin kiinni. [7]

Hetken kuluttua puhelin soi uudelleen, ja tällä kertaa siihen vastasi Crockettin isäpuoli. Soittaja oli jälleen Crockett, ja hän vain toisti edellisessä puhelussa sanomansa, lisäten: "Näkikö äitini minut?" ja ilmoittaen olevansa yksin talossa valkoihoisen miehen kanssa. [5] Hänen isäpuolensa pyysi häntä kutsumaan miehen puhelimeen. Taustalta kuului raskaita askelia, ja Crockett sanoi: "Nähdään" ja löi luurin kiinni. [5]

Viranomaiset päättelivät nopeasti, että Crockett todennäköisesti soitti hänelle kotiin tappajan pyynnöstä, joka syötti hänelle virheellisiä tietoja ostaakseen tarvittavan ajan rikoksen tekemiseen ja vaikeuttaakseen tutkintaa. Seuraavana päivänä kello 5.50 liftari löysi Crockettin kengittömän ruumiin näkyvältä paikalta valtatieltä 50 läheltä Baltimore–Washington Parkwayta Prince George'sin piirikunnassa Marylandissa . Hänet oli raiskattu ja kuristettu, ja hänen kaulaansa oli kietoutunut huivi . [4]

Nenomoshia Yates

Nenomoshia Yates

12-vuotias Yates oli kävelemässä kotiin noin kello 19.00 Safeway - myymälästä Koillis-Yhdysvalloissa 1. lokakuuta 1971, kun hänet siepattiin, raiskattiin ja kuristettiin. [5] Hänen ruumiinsa löydettiin kolmen tunnin sisällä sieppauksesta, aivan Pennsylvania Avenuen pientareelta Prince George's Countyssa Marylandissa. [9] Kuten muissakin tapauksissa, hänen kenkänsä olivat kadonneet ja hänen vaatteistaan löytyi myös tunnistamattomia vihreitä kuituja. Silminnäkijä näki hänen nousevan siniseen Volkswageniin, ja vaikka asiaa tutkittiin, johtolanka ei johtanut mihinkään. [5]

Tämän murhan jälkeen " *Freeway Phantom* " -lempinimeä käytettiin ensimmäisen kerran *Daily News -lehden* artikkelissa, jossa kuvailtiin murhia.

Brenda Denise Woodard

Syötyään illallista lukioluokkatoverinsa kanssa 15. marraskuuta 1971, 18-vuotias baltimorelainen Woodard [10] nousi kaupungin linja-autoon noin kello 23.30 palatakseen Maryland Avenuella sijaitsevaan kotiinsa. Noin kuusi tuntia myöhemmin poliisi löysi hänen ruumiinsa, jota oli puukotettu useita kertoja ja kuristettu, nurmialueelta läheltä Prince George's County Hospital -sairaalaa, Baltimore–Washington Parkwayltä valtatielle 202 johtavan rampin varrelta. [11] Toisin kuin muut uhrit, hänellä oli edelleen kengät jalassaan, ja hänen rinnalleen oli asetettu takki. Yhdessä takin taskuista oli tappajan viesti: [12]

Tämä on täysin samaa mieltä
tunteettomuudestani ihmisiä, erityisesti naisia, kohtaan .
Päästän
muut sisään
, kun saatte minut kiinni, jos saatte!
Vapaatie Phan Tom [13]

Käsialanäytteiden perusteella viranomaiset päättelivät, että uhrin kouluvihkosta leikatulle paperille kirjoitettu viesti oli Woodardin sanelema ja käsin kirjoittama. [14] [15] He myös arvelivat, että koska kirjoituksessa ei ollut viitteitä pakkokäytöstä, lukuun ottamatta kirjoitushäiriöitä , hän on saattanut tuntea kidnappaajansa. [5]

Diane Denise Williams

Phantomin viimeinen uhri kuoli lähes vuotta myöhemmin, 5. syyskuuta 1972. 17-vuotias Balloun lukion abiturientti Williams laittoi illallisen perheelleen ja vieraili sitten poikaystävänsä luona. [16] Hänet nähtiin viimeksi nousemassa bussiin klo 23.20 poikaystävänsä talon lähellä. [17] Muutamaa tuntia myöhemmin hänen kuristettu ruumiinsa löydettiin hylättynä I-295-valtatien varrelta, hieman District-rajan eteläpuolelta. [18] Kuten muillakin uhreilla, hänen kenkänsä puuttuivat, mutta seksuaalisen väkivallan merkkejä ei löytynyt, vaikka siemennesteen jälkiä (jonka oletetaan olevan poikaystävältä) löydettiin. [13]

Atlantan **viiltäjä** oli tunnistamaton sarjamurhaaja [1] , jonka epäillään tappaneen ainakin viisitoista atlantalaista naista vuosien 1911 ja 1912 välillä. [2]

Atlantan Viiltäjä

Tiedot	
Uhrit	15–21
Päivämäärä	1909 ja 1914

Maa	Yhdysvallat

Tausta

28. toukokuuta 1911 kokki Belle Walkerin ruumis löydettiin 25 jaardin päästä hänen kodistaan Garibaldi Streetillä Atlantassa. Tämän löysi hänen sisarensa, kun Belle Walker ei ollut palannut kotiin töistä edellisenä iltana. Tuntematon henkilö oli viiltänyt hänen kurkkunsa auki, ja rikoksesta ilmoitettiin Atlantan *perustuslaissa* otsikolla "Neekerinainen tapettu; Ei aavistustakaan surmaajasta". [3] Neljä viikkoa myöhemmin löydettiin myös toisen uhrin, Addie Wattsin, ruumis kurkku viillettynä. [4]

Murhien uutisten levitessä Atlantan musta väestö täyttyi kauhusta. [5] Kahdeksannen peräkkäisen surman jälkeen, 3. heinäkuuta, *The Baltimore Sun* raportoi, että murhien uutiset johtivat siihen, että mustat naiset olivat kaduilla öisin vain vähän ja että mustat palvelualan työntekijät kieltäytyivät menemästä töihin pimeän tultua. [6]

Uutisissa huomautettiin myös uhrien samankaltaisuudesta tapauksessa. Vuoden 1911 loppuun mennessä viisitoista naista, jotka kaikki olivat mustia tai tummaihoisia ja kaikki parikymppisiä, oli murhattu samalla tavalla. [7] Uhreja kuvailtiin kaikkia "hyvännäköisiksi" ja "siististi pukeutuneiksi", ja monet heistä olivat saaneet koulutuksen. [6] Kaikki murhat kuvailtiin tehdyiksi veitsellä tai muulla terävällä esineellä, ja niiden hirvittävyys oli erityisen huomionarvoista. Murhaaja repi, repäisi ja silpoi uhrien ruumiita kuoleman jälkeen. [6] Yhden uhrin, 40-vuotiaan Lena Sharpen, [5] kuvailtiin olleen melkein pään irtileikattu. [6]

Epäiltyjen etsintä

Sarjamurhaajan, jota lehdistö kutsui "Atlantan Viiltäjäksi", etsinnöissä löydettiin kuusi eri epäiltyä, mutta tuomioita ei koskaan annettu eikä rikosta koskaan ratkaistu. [7] "Viiltäjällä" saattoi olla jopa 21 uhria, mutta ei ole pitäviä todisteita siitä, että murhat olisi tehnyt yksi henkilö. [8]

Murhasarja kiinnitti huomiota myös laajempiin haasteisiin Atlantan poliisitoiminnassa ja sosiaalisessa ympäristössä 1910-luvun alussa. Tuolloin sanomalehdet raportoivat, että kyseisten kaupunginosien asukkaat ilmaisivat huolensa tutkinnan nopeudesta ja koordinoinnista. [9] Uhrien määrän kasvaessa sekä mustien että valkoisten omistamat sanomalehdet vaativat järjestelmällisempää tutkintaa ja totesivat, että tutkintastrategiat vaihtelivat usein epäillyltä toiselle ilman selkeitä todisteita. [9] Poliisiviranomaiset ilmoittivat julkisesti, että he etsivät useita johtolankoja, mutta saatavilla olevat tiedot osoittavat, että epäillyt pidätettiin usein ja myöhemmin vapautettiin, kun rikoksiin ei voitu osoittaa merkittäviä yhteyksiä. [10]

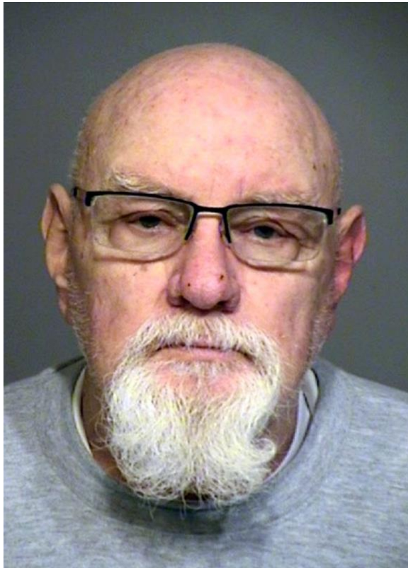
Tutkintavaikeuksien lisäksi ympäröivä yhteisö ja paikallislehdet eivät antaneet näille murhille samaa huomiota paikallislehdissä kuin muille tapauksille tuolloin. [11] *Tapauksia, kuten Daisy Gracen* tapausta , käsiteltiin Atlantan sanomalehdissä laajemmin kuin Atlantan Ripperin murhia. [11]

Kerrottiin, että yhden uhrin tytär, johon myös hyökkäys iski ja joka toipui, näki hyökkääjän. [6] Hän kuvaili häntä kookkaana, mustana miehenä, joka oli vahvarakenteinen ja siististi pukeutunu

Venturan kuristaja

Venturan kuristaja	
Tiedot	
Uhrit	3
Rikosten laajuus	Toukokuu – joulukuu 1977
Maa	Yhdysvallat
Osavaltio	Kalifornia
Sijainti	Venturan lääni
Pidätyspäivämäärä	8. elokuuta 2024

Warrenin pidätyskuva

Venturan **kuristaja** on nimi amerikkalaiselle sarjamurhaajalle, joka oli vastuussa kolmen seksityöntekijän murhista Venturan piirikunnassa Kaliforniassa toukokuusta joulukuuhun 1977. Surmat tapahtuivat suunnilleen samaan aikaan, kun Hillside Strangler oli aktiivinen läheisessä Los Angelesissa , ja jossain vaiheessa niiden ajateltiin liittyvän toisiinsa, ennen kuin kävi ilmi, että erillinen tappaja oli vastuussa. [1][2]

Vuonna 2024 ilmoitettiin, että **Warren Luther Alexander** , joka tuolloin odotti oikeudenkäyntiä Pohjois-Carolinassa vuonna 1992 tapahtuneesta murhasta , oli yhdistetty Venturan murhiin DNA:n perusteella . [3] Hänet luovutettiin Kaliforniaan, ja hän odottaa parhaillaan oikeudenkäyntiä.

Murhat

Toukokuun 29. päivänä 1977 löydettiin 18-vuotiaan Kimberly Carol Fritzin ruumis sängyltä motellista Port Huenemessa . Tuolloin Fritz käytti salanimeä "Carol Brown" ja oli harjoittanut prostituutiota läheisessä Oxnardissa . [4] Hänet oli kuristettu kuoliaaksi, ja vaikka tutkijat löysivät yhden silminnäkijän, johon he käyttivät hypnoosia , tutkinta tuotti hyvin vähän johtolankoja. [5]

Syyskuun 9. päivänä 31-vuotiaan **Velvet Ann Sanchezin** ruumis löydettiin hotellihuoneen lattialta Oxnardissa. Samoin kuin Fritzin tapauksessa, Sanchez oli kuristettu kuoliaaksi. [6]

Joulukuun 27. päivänä löydettiin 22-vuotiaan **Lorraine Rodriguezin** ruumis sillalta Oxnardissa. Myös hänet oli kuristettu kuoliaaksi. [7]

Tutkinta

Venturan murhien aikaan lähellä sijaitsevassa Los Angelesissa oli meneillään samankaltaisia murhia, jotka myöhemmin liitettiin " Rinteen kuristajaan ", ja Fritzin, Sanchezin ja Rodriguezin kuolemien epäiltiin liittyvän kyseiseen tapaukseen. Epäily vain syveni, kun Richard Reynolds, kuollut mies, josta tuli epäilty Los Angelesin murhista, oli Venturan piirikunnassa murhien tapahtuessa siellä. [8] Reynolds kuitenkin myöhemmin vapautettiin syytteistä molemmissa tapauksissa. [2] Vuonna 1979 Kenneth Bianchi ja Angelo Buono pidätettiin Los Angelesin murhista.

Vuoden 2024 pidätys

Elokuussa 2024 tutkijat saivat ilmoituksen, kun Venturan murhien DNA:ta löydettiin epäillyn, 73-vuotiaan Warren Luther Alexanderin, henkilöstä. Etelä-Kaliforniasta kotoisin oleva Alexander oli entinen kuorma-autonkuljettaja, joka pidätettiin vuonna 2022 Nona Cobbin murhasta Pohjois-Carolinassa vuonna 1992. [9] Alexanderia syytettiin myöhemmin murhista ja hänet luovutettiin Kaliforniaan . Hän on kiistänyt syyllisyytensä ja hänet on määrä oikeudenkäyntiin. [1

VIILTÄJÄ JACK

Viiltäjä-Jack	
"Kodinturvajoukot East Endissä: epäilyttävä hahmo", *The Illustrated London News*, 13. lokakuuta 1888.	
Henkilötiedot	
Kansalaisuus	Yhdistynyt kuningaskunta
Muut tiedot	
Rikokset	murha
Uhrit	5+
[Muokkaa Wikidatassa]	

Viiltäjän niin sanotut viisi varmaa uhria olivat Mary Ann Nichols, Annie Chapman, Elizabeth Stride, Catherine Eddowes ja Mary Jane Kelly. Nämä kaikki asuivat Spitalfieldsin köyhän slummin ytimessä: kolme George Streetillä, kaksi Flower and Dean Streetillä ja yksi Thawl Streetillä.[22] Kaikki uhrit asuivat yhteismajoitustaloissa, joissa sai yösijan maksua vastaan. Kahden uhrin väitetään juoneen Ten Bell's Pubissa ennen murhaansa.[23]

Nicholsin ruumis löydettiin noin 3.40 perjantaina 31. elokuuta 1888 Buck's Row'lta (nykyään Durward Street) Whitechapelista. Kurkku oli viilletty auki kahdella syvällä viillolla, ja alavatsan alaosa oli osin viilletty auki syvällä, rosoisella viillolla. Alavatsan useat viillot oli tehty samalla veitsellä.[24]

Chapmanin ruumis löydettiin noin klo 6.00 lauantaina 8. syyskuuta 1888 takapihalle vievän käytävän vierestä Hanbury Street 29:n takapihalta Spitalfieldsistä. Aivan kuten Nicholsin tapauksessa kurkku oli viilletty auki kahdella viillolla.[25] Alavatsa oli viilletty täysin auki, ja myöhemmin huomattiin, että kohtu oli poistettu.[26] Kuolinsyyntutkimuksessa yksi todistaja kertoi nähneensä Chapmanin tummahiuksisen, "nukkavierun tyylikkään" miehen seurassa noin klo 5.30.[27]

Stride ja Eddowes tapettiin aikaisin sunnuntaiaamuna 30. syyskuuta 1888. Striden ruumis löydettiin noin klo 1.00 Dutfield's Yardin pihalta Berner Streetiltä (nykyään Henriques Street). Kuolinsyy oli yksi selvärajainen viilto, joka oli katkaissut päävaltimon niskan vasemmalla puolella. Se, oliko Stride Viiltäjän uhri tai keskeytettiinkö tämä surmatyön aikana, on epävarmaa siitä syystä, että Striden tapauksessa alavatsaa ei ollut silvottu.[28]

Todistajat, jotka arvelivat nähneensä Striden miehen seurassa aiemmin illalla, antoivat miehestä erilaisia kuvauksia: joidenkin mielestä mies oli vaalea, toisten mielestä tumma, ja osa sanoi tämän olleen nukkavierusti ja osa hyvin pukeutunut.[29]

Eddowesin ruumis löytyi Mitre Squarelta Lontoon Cityn alueelta 45 minuuttia Striden jälkeen. Kaula oli leikattu ja alavatsa viilletty auki yhdellä pitkällä ja syvällä, rosoreunaisella viillolla. Vasen munuainen ja suurin osa kohtua puuttuivat. Paikallinen mies, Joseph Lawende oli kulkenut aukion lävitse kahden ystävänsä kanssa ennen murhaa, ja hän kertoi nähneensä vaaleahiuksisen, nukkavierusti pukeutuneen miehen, jonka seurassa ollut nainen saattoi olla Eddowes. Hänen seuralaisensa eivät kuitenkaan kyenneet vahvistamaan hänen kuvaustaan.[30] Eddowesin ja Striden murhia kutsuttiin myöhemmin "tuplatapaukseksi" (engl. *double event*).[31]

Osa Eddowesin veristä esiliinaa löydettiin asuinrakennuksen sisäänkäynnin vierestä Goulston Streetiltä Whitechapelista. Esiliinan kappaleen yläpuolella oli seinäkirjoitus, joka tunnettiin myöhemmin Goulston Streetin seinäkirjoituksena, tuntui syyttävän murhista juutalaista tai juutalaisia, mutta oli epäselvää, oliko murhaaja kirjoittanut tekstin pudottaessaan esiliinan palan vai oliko kyse vain sattumasta.[32] Suur-Lontoon poliisin komentaja Charles Warren pelkäsi seinäkirjoituksen saavan aikaan juutalaisvastaisia mellakoita ja määräsi sen pestäväksi pois ennen aamunkoittoa.[33]

Virallinen poliisivalokuva Mary Kellyn silvotusta ruumiista, joka löydettiin tämän asunnosta osoitteessa 13 Miller's Court.[10]

Kellyn kauhistuttavalla tavalla silvottu ruumis löydettiin klo 10.45 perjantai-aamuna 9. marraskuuta 1888 sängystä Kellyn yksiöstä osoitteessa 13 Miller's Court[10], Dorset Streetin sisäpihalla. Kurkku oli leikattu selkärankaan asti, ja alavatsasta oli käytännöllisesti katsoen poistettu kaikki elimet. Sydän puuttui.

Kaikki viisi uhria oli murhattu yöllä, viikonloppuna tai lähellä viikonloppua ja joko kuukauden lopussa tai noin viikko sen jälkeen.[34] Alavatsan silpominen paheni murhasarjan edetessä paitsi Striden tapauksessa, jossa murhaaja mahdollisesti keskeytettiin.[35]

Nicholsilta ei puuttunut sisäelimiä, Chapmanin kohtu vietiin, Eddowesilta vietiin kohtu ja toinen munuainen ja hänen kasvojaan viilleltiin, ja Kellyn ruumiista oli poistettu sisäelimet ja kasvot oli käytännössä hakattu pois, vaikka rikospaikalta ei puuttunutkaan muita elimiä kuin sydän.

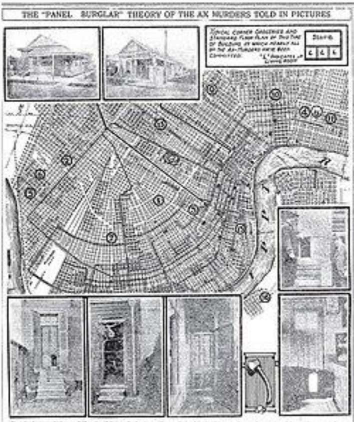
Uskomus siitä, että näiden viiden murhan tekijä oli sama mies, juontuu historiallisesti aikalaistodisteista, joissa liitetään yhteen juuri nämä viisi ja suljetaan muut pois.[36] Vuonna 1894 Suur-Lontoon poliisivoimien ja rikospoliisin (CID) apulaispoliisipäällikkö Sir Melville Macnaghten kirjoitti raportin, jossa sanottiin: ”Whitechapelin murhaajalla oli 5 uhria—& vain 5 uhria.”[37] Vastaavasti viisi uhria liitti toisiinsa poliisilääkäri Thomas Bondin Lontoon Cityn rikospoliisin päällikkö Robert Andersonille kirjoittama kirje 10. marraskuuta 1888.[38]

Jotkut tutkijat uskovat, että vaikka osan murhista oli epäilemättä tehnyt yksi murhaaja, tuntematon määrä muita surmaajia oli vastuussa toisista.[39] Stewart P. Evans ja Donald Rumbelow ovat sitä mieltä, että ns. viiden varman uhrin tapauksessa kyseessä on "Viiltäjä-myytti" ja että vaikka kolmella tapauksella (Nichols, Chapman ja Eddowes) on selvä yhteys, Striden ja Kellyn tapauksissa selvää varmuutta ei ole ja vielä vähemmän Tabramin tapauksessa.[40] Toiset olettavat, että kaikkiaan kuusi murhaa Tabramista Kellyyn ovat yhden surmaajan käsialaa.[13]

Tohtori Percy Clark oli tapauksia tutkivan kuolinsyyntutkija George Bagster Phillipsin assistentti, jonka mielestä vain kolme murhaa oli tehnyt sama tekijä ja jonka mukaan muut oli ”heikkomielinen yksilö tai yksilöt jäljitelläkseen [Viiltäjän] rikosta”.[41] Macnaghten liittyi poliisivoimiin vasta vuosi surmatöiden jälkeen, ja hänen muistiossaan on vakavia tosiasiallisia virheitä mahdollisten epäiltyjen tiedoissa.[42]

From Hell -kirje joka lähetettiin 15. lokakuuta 1888. Sen lähetti henkilö joka väitti olevansa Viiltäjä-Jack.

New Orleansin kirvesmies

Kuvitettu kartta kirvesmurhien tapahtumapaikoista, maaliskuu 1919

Tiedot	
Uhrit	6–17 kuollutta, 6–14 loukkaantunutta
Rikosten laajuus	23. toukokuuta 1918 – 27. lokakuuta 1919
Maa	Yhdysvallat
Osavaltio	Louisianassa

Taustaa

”Kirvesmies” sai nimensä siitä, että hän käytti murha-aseena yleensä kirvestä, joka kuului usein uhrille. Uhrit oli tapettu kodeissaan ja rikospaikoilla oli todisteita siitä, että murhaaja oli murtautunut taloon. Uhrien taloista ei ollut varastettu mitään, jonka takia ryöstäminen ei ollut motiivi. Suurin osa Kirvesmiehen uhreista oli italialaisia maahanmuuttajia tai italialais-amerikkalaisia, ja siksi tutkijat olivat sitä mieltä, että tappaja saattoi olla etnisesti motivoitunut. Tiedotusvälineetkin huomasivat tämän ja ehdottivat, että mafia olisi ollut murhien takana. Analyytikot ovat kuitenkin pikemminkin sitä mieltä, että murhaaja oli seksuaalinen sadisti, joka nimenomaan etsi naisia uhreikseen.

Kriminologit Colin ja Damon Wilson päättelivät, että satunnaiset miesuhrit olivat pelkkiä sivu-uhreja, jotka joutuivat murhaajan ja varsinaisen uhrin (naisen) väliin. Epäuskottavampi teoria on, että murhat olivat tekijän pyrkimys edistää jazzia. Tämä teoria syntyi kirjeestä, jonka sanotaan olevan Kirvesmiehen lähettämä. Koska murhaajaa ei ole koskaan saatu kiinni, on epäselvää, miksi hän lopetti. Murhasarja päättyi yhtä salaperäisesti kuin oli alkanutkin. 13. maaliskuuta 1919 lehdet kertoivat, että Kirvesmies tappaa aina 15 minuuttia keskiyön jälkeen ja säästäisi ihmiset, joiden talossa soi jazz. Sinä yönä jazzklubit täyttyivät ihmisistä ja bändit soittivat aamuun asti. Murhia ei tapahtunut kyseisenä yönä.

Murhasarja

Ruokakauppias Joseph Maggion ja hänen vaimonsa Catherinen ruumiit löydettiin 22. toukokuuta 1918. Murhaaja oli murtautunut yöllä heidän taloonsa ja viiltänyt pariskunnan kurkut auki partaveitsen terällä. Tekijä oli myös hakannut Maggioita useita kertoja heidän kirveellään, minkä jälkeen oli poistunut talosta. Jake ja Andrew Maggio (Josephin veljet), löysivät ruumiit ensimmäisinä ja soittivat poliisille. Joseph oli ollut vielä elossa veljiensä tullessa, mutta kuoli pian sen jälkeen. Partaveitsi, jolla Maggiot tapettiin kuului Andrew'lle, jonka takia hänestä tuli epäilty. Poliisi kuitenkin poisti Andrew'n myöhemmin epäiltyjen listalta.

Kirvesmies iski seuraavan kerran 27. kesäkuuta. Louis Besumer ja hänen tyttöystävänsä Harriet Lowe saivat useita vammoja hyökkäyksen seurauksena, mutta selviytyivät. Tekijä oli käyttänyt aseena kirvestä, jolla hän oli hakannut uhrejaan ja jättänyt sitten kirveen pihalle. Puolet Lowen kasvoista halvaantui siihen tulleen voimakkaan iskun takia. Hänelle tehtiin 5. elokuuta kirurginen toimenpide, mutta hän kuoli sen seurauksena. Ennen kuolemaansa Lowe tunnusti, että Besumer oli hyökännyt hänen kimppuunsa. Besumeria oli myös epäilty saksalaiseksi vakoojaksi, joten hänet pidätettiin, mutta vapautettiin kaksi päivää myöhemmin. Poliisi pidätti Besumerin taas elokuussa Lowen kuoleman jälkeen, ja Besumer oli vankilassa viisi kuukautta, mutta hänet vapautettiin myöhemmin syytteistä.

Kolmas hyökkäys tapahtui 5. elokuuta alkuillasta. 28-vuotias Anna Schneider oli kahdeksannella kuulla raskaana ja yksin kotona. Hän heräsi makuuhuoneessaan, vain nähdääkseen tumman hahmon seisovan hänen yläpuolellaan. Yhtäkkiä hahmo alkoi iskeä häntä päähän tylpällä esineellä ja leikkasi hänen päänahkansa auki. Schneider ei aluksi muistanut hyökkäyksestä mitään, mutta vammoista huolimatta synnytti terveen tyttölapsen. Ex-vanki James Gleason pidätettiin hyökkäyksestä, mutta vapautettiin todisteiden puuttumisen vuoksi. Schneiderin murhayrityksen jälkeen poliisi alkoi epäillä, että tekijä voisi olla sama kuin Maggioiden kaksoismurhassa ja Besumerin/Lowen hyökkäyksessä.

Kirvesmies iski viisi päivää edellisen hyökkäyksen jälkeen. 80-vuotias Joseph Romano asui sisarentyttäriensä, Maryn ja Paulinen kanssa. Siskokset löysivät maassa makaavan setänsä, jonka päässä oli kaksi syvää haavaa. Romanoa oli isketty päähän kirveellä, joka aiheutti vakavan päävamman. Hänet vietiin sairaalaan, mutta hän kuoli kaksi päivää myöhemmin. Mary ja Pauline olivat nähneet tekijän pakenevan ja antoivat seuraavat tuntomerkit: tummaihoinen, tukeva mies, joka piti mustia vaatteita ja hattua. Romanon murha yhdistettiin aiempiin rikoksiin, ja siksi poliisi uskoi, että liikkeellä oli sarjamurhaaja.

Kirvesmies hyökkäsi 10. maaliskuuta 1919 Cortimiglian perheen kimppuun. Perheen vanhempien Charlesin ja Rosien kallot murskattiin kirveellä, mutta he jäivät henkiin. Hyökkäyksen kohteena oli myös kaksivuotias tytär Mary, jota puukotettiin niskaan terävällä esineellä. Mary ei selvinnyt hyökkäyksestä hengissä. Murha-ase, verinen kirves, löydettiin Cortimiglioiden talon edestä. Kirvesmies hyökkäsi seuraavan kerran 10. elokuuta Steve Bocan kimppuun ja löi hänen kallonsa kahtia kirveellä. Boca kuitenkin jäi eloon. Sarah Lauhmann (19-vuotias) 3. syyskuuta sai useita iskuja päähän ja hampaisiin tylpästä esineestä, mutta Bocan tapaan toipui vammoistaan. Viimeinen, varmistettu uhri surmattiin 27. lokakuuta. Mike Pepitone hakattiin hengiltä kirveellä samaan aikaan, kun hänen vaimonsa ja kuusi lastaan olivat kotona. Rouva Pepitone löysi veren peittämän miehensä makuuhuoneesta ja ehti nähdä tekijän pakenevan kirves kädessään. Rouva Pepitone ei kyennyt antamaan minkäänlaisia tuntomerkkejä tekijästä.

BTK-kuristaja

Dennis Lynn Rader (s. 9. maaliskuuta 1945), tunnetaan mediassa myös nimellä **BTK-kuristaja** (engl. *BTK Killer*) on yhdysvaltalainen sarjamurhaaja, joka terrorisoi Wichitan aluetta Kansasissa vuosina 1974–1991. Rader eli kaksoiselämää: päivisin hän oli kunnollinen perheenisä ja säntillinen turvallisuusalan työntekijä, mutta samaan aikaan hän kidutti ja murhasi brutaalisti ainakin kymmenen ihmistä. Hänen lempinimensä BTK viittaa hänen menetelmäänsä: sitoa (*Bind*), kiduttaa (*Torture*) ja tappaa (*Kill)* uhrit.[

Tiedot	
Uhrit	10+
Rikosten laajuus	15. tammikuuta 1974 – 19. tammikuuta 1991
Maa	Yhdysvallat
Osavaltio	Kansas
Pidätyspäivämäärä	25. helmikuuta 2005

Dennis Rader

Kuva Raderista Kansasin vankeinhoitolaitokselta , noin vuodelta 2009

Ensimmäiset uhrit

Oteron perhe

Rader murhasi ensimmäisen uhrinsa 28-vuotiaana. Hän oli valmistellut tekoaan huolellisesti ottamalla selvää perheen rutiineista. Hän oli kerännyt yhteen "isku-pakkauksensa", johon kuului ase, veitsiä, huppuja, naruja, teippiä, muovipusseja, käsineitä ja erilaisia työkaluja murtautumista varten. Ennen sisäänmenoaan hän katkaisi puhelinkaapelin.[3]

Hän tunkeutui tammikuun 15. päivän aamuna vuonna 1974 paikkakunnalle hiljattain muuttaneen Oteron perheen kotiin, jossa perheen vanhemmat olivat laittamassa 9-vuotiasta Josephia ja 11-vuotiasta Josephinea kouluun menoa varten.[1] Tämä oli yllätys, koska Rader oli odottanut kohtaavansa vain perheen äidin ja tyttären, jotka olivat hänen pääkohteitaan latina-naisina, joista hän piti erityisesti.[3] Perheen kolme muuta lasta olivat jo koulussa.[3] Rader murhasi koko perheen aloittaen perheen isästä ja vei lopuksi perheen tyttären kellariin, jossa murhasi tämän viimeisenä.[4] Hän pakeni paikalta rannekellon ja radion kanssa.[1] Kuristaminen ja "muistoesineiden", yleensä alusvaatteiden ottaminen rikospaikalta muodostuivat osaksi Raderin toimintamallia.[1][5][6] Hän jätti rikospaikalle myös siemennestettä ja kertoi myöhemmin saaneensa seksuaalista mielihyvää tappamisesta. Perheen 15-vuotias poika Charlie löysi ruumiit tullessaan kotiin myöhemmin samana päivänä.[1]

Muutamaa kuukautta myöhemmin, 4. huhtikuuta 1974 Rader oli murtautunut sisään lasioven rikkomalla ja odotti 21-vuotiaan Kathryn Brightin asunnossa. Tämän tultua kotiin yllättäen 19-vuotiaan veljensa kanssa, hän sitoi heidät, ampui Keviniä ja puukotti ankarasti vastaantaistellutta Katryniä useita kertoja rintakehään sekä kuristi tätä. Kathryn oli vielä elossa viranomaisten tullessa paikalle, mutta hän kuoli myöhemmin verenvuotoon sairaalassa. Hän ampui myös kahdesti Kathrynin veljeä Keviniä, joka pääsi ulos hälyttämään apua ja selvisi hengissä. Kevin kuvaili Raderia myöhemmin TIME-lehden mukaan *"keskikokoiseksi runsaasti hikoilevaksi mieheksi, jolla oli pensasmaiset viikset ja 'psykopaattiset' silmät"*.[1]

”BTK” tulee julkisuuteen ja lisää murhia

Lokakuussa 1974 Rader jätti kirjastossa olevan kirjan väliin kirjeen, jossa hän otti vastuun Oteron perheen murhista.[1][4] Paljon kielioppi- sekä kirjoitusvirheitä sisältävä viesti antoi viranomaisille viitteitä tekijän luonteesta, ja paikallislehti alkoi seurata tapausta. Rader kirjoitti: *"Minun on vaikea hallita itseäni. Varmaan pidätte minua seksuaalisesti vinksahtaneena psykoottina."* Hän varoitti, että iskisi uudelleen, ja lisäsi: *"Minun koodisanani ovat sitoa heidät, kiduttaa heidät, tappaa heidät – B.T.K.*" Kirjaimet jäivät elämään, ja murhaaja tunnettiin tästä lähtien Yhdysvaltojen mediassa nimellä *BTK Killer*.[1]

Seuraavat tiedossa olevat rikokset tapahtuivat vuonna 1977. Maaliskuussa Rader oli odotellut uhriaan, joka ei tullutkaan kotiin. Tästä turhautuneena hän houkutteli kadulla poliisina esiintymällä kuusivuotiaan Steve Vianin viemään hänet kotiinsa, jossa hän sitoi ja kuristi tämän äidin Shirley Vianin sen jälkeen kun oli lukinnut naisen kolme lasta kylpyhuoneeseen. Joulukuussa 1977 hän murtautui jonkin aikaa seurailemansa Nancy Foxin kotiin ja odotti häntä siellä, murhasi Foxin ja soitti seuraavana päivänä itse poliisille ilmoittaakseen rikoksesta. Tammikuussa 1978 hän lähetti runon paikalliselle sanomalehdelle Vianin murhasta. Muutamaa viikkoa myöhemmin hän lähetti kirjeen paikalliselle televisiokanavalle ja ilmoitti olevansa vastuussa Vianin, Foxin ja erään tuntemattoman uhrin kuolemista. Hän ilmaisi tekojensa motiiviksi saman tuntemattoman tekijä "X":n,[7] kuten sarjamurhaaja Viiltäjä-Jackilla, Ted Bundyyn ja David Berkowitzilla,[1] ja rinnasti itsensä heihin yhtä kuuluisana.[7] Kirjeessään hän kirjoitti: *"Kuinka monta ihmistä minun on tapettava ennen kuin saan nimeni lehteen tai valtakunnallista huomiota?"* Seurauksena ollut uutisointi laukaisi yhteisössä paniikin.[6]

Huolimatta tästä kissa-hiiri -leikistä viranomaisten kanssa Rader vaikutti ulospäin huolehtivalta aviomieheltä, joka pystyi salaamaan murhanhimoisen puolensa. Hän valmistui vuonna 1979 Wichitan yliopistosta rikosoikeuden hallinnon tutkinnolla. Hän jatkoi kuitenkin viranomaisten ärsyttämistä ja näytti olevan valmis iskemään jälleen. Pitkän hiljaiselon jälkeen Rader tappoi naapurinsa Marine Hedgen 27. huhtikuuta 1985. Hedgen alaston ruumis löydettiin muutamaa päivää myöhemmin tien varresta. Seuraavana vuonna hän murhasi Vicki Wegerlen tämän kodissa, joka päästi sisään puhelinasentajana virkapuvussa esiintyneen Raderin. Hänen viimeinen tunnettu uhrinsa oli 62-vuotias Dolores Davis, joka katosi syrjässä sijaitsevasta kodistaan 19. tammikuuta 1991.[1]

Seuraavien vuosien ajan BTK katosi poliisin ja median näkyvistä. Hän väitti myöhemmin keskittyneensä omaan perheeseen. Hän jätti työpaikkansa turvallisuusalan yritys ADT Security Services'ssä 1980-luvun lopulla ja aloitti työn Park Cityn kunnassa järjestyksenvalvojana ja rankkurina vuonna 1991. Uudessa roolissaan Rader oli tunnettu tarkkuudestaan: hän mittaili naapuriensa nurmikon pituutta ja jahtasi kulkukissoja sekä koiria. Hänen kerrotaan nauttineen siitä vallasta, jota sai käyttää naapureihinsa ja muihin kansalaisiin. Hän toimi myös partiopoikajohtajana ja seurakuntansa kirkkoneuvoston puheenjohtajana.[1] Huhtikuussa 1979 Rader oli odottanut iäkkään naisen kodissa, mutta poistunut ennen tämän paluuta. Hän lähetti naiselle kirjeen ilmoittaakseen, että BTK oli ollut paikalla. Viranomaiset yrittivät napata hänet julkaisemalla vuonna 1977 taltioidun puhelinsoittonsa toivossa, että joku tunnistaisi äänen.[1]

Vuonna 2004, Oteron perheen murhien 30-vuotismuistovuoden myötä, BTK palasi julkisuuteen. Rader lähetti ivallisia kirjeitä paikallisille medioille ja viranomaisille, joissa oli hänen rikoksiinsa liittyviä esineitä – valokuvia, sanaristikoita ja luonnos "BTK-tarinasta". Hän jätti viestejä myös julkisille paikoille, joista ilmoitti viranomaisille. Rikostutkija Ken Landwehristä tuli hänen luotettu kontaktinsa, jota hän nimitti poliisikollegakseen. Tältä hän kysyi muropakkaukseen julkiselle paikalle jättämässään viestissä, voitaisiinko tietokonelevyke jäljittää häneen, mihin Landwerh vastasi paikallislehteen laitetussa pikkuilmoituksessa kieltävästi.[3][8]

Pidätykseen johtivat Raderin paikallislehden toimitukseen lähettämä 1,44 megatavun Memorex levyke, jossa oli Word-muotoinen asiakirja. Rader ei tiennyt, että levykkeen metatiedostossa oli tallennettuna hänen etunimensä sekä tietokoneen omistaneen seurakunnan nimi.[1][5][4] [6] Näiden tietojen perusteella tutkijat pääsivät hänen jäljilleen. Viranomaiset huomasivat myös Raderin auton valvontakameran tallenteissa joillakin viestien jättöpaikoilla ja varmistivat lopullisesti hänen henkilöllisyytensä DNA:n avulla Raderin tyttären yliopiston terveydenhuollon ottaman näytteen avulla ja Vicki Wagerlen kynnen alta saadun näytteen avulla.[1] Kuulustelujen aikana Rader oli järkyttynyt siitä, että rikostutkija Ken Landwehr oli valehdellut hänelle levykkeen jäljitettävyydestä

Oikeudenkäynti ja vankeustuomio

Dennis Rader poliisikuulusteluissa vuonna 2005

Dennis Rader pidätettiin 25. helmikuuta 2005, ja häntä syytettiin kymmenestä murhasta. Hänen naapurinsa ja seurakuntalaisensa olivat järkyttyneitä uutisesta – heidän oli vaikea uskoa, että heidän tuntemansa ystävällinen mies oli sarjamurhaaja. Lähes 35 vuoden avioliiton jälkeen hänen vaimonsa Paula Dietz haki järkyttyneenä avioeroa, joka astui voimaan heinäkuussa 2005 – vain kuukausi sen jälkeen, kun Rader oli myöntänyt syyllisyytensä BTK-murhaajana.[1]

Rader oli oikeudessa kuultavana 1. maaliskuuta 2005. Oikeudenkäynnissä Dennis Rader piti narsistiseksi ja sekavaksi kuvatun 20-minuuttisen kiitospuheen, jossa hän kiitti kaikkia tuesta ja osaanotosta. Paikalla olleet vertasivat Raderin puhetta myöhemmin Oscar-gaalan kiitospuheeseen.[5] Oikeudenkäynnissä Rader kertoi myös järkyttävällä tarkkuudella rikostensa yksityiskohdista – ilman katumusta tai tunteita.[1] Hänen antamansa todistus rikoksistaan toi esiin näkemyksiä hänen psykopaattiseen mieleensä. Rader sanoi, että Oteron perhe olisi tuonpuoleisessa hänen palvelijoinaan ja seksiorjina. Hän väitti, että sama tapahtuisi myös toiselle uhrille, Shirley Vianille. Hän lisäsi, että hän olisi tappanut Vianin tyttären ja muutkin lapset, jos puhelin ei olisi soinut ja nopeuttanut hänen poistumistaan rikospaikalta.[8]

Hän kuvaili itseään sanoilla, *"Olen melko ilkeä – tai voin olla. Mutta toisaalta olen myös todella, tiedätkö, mukava tyyppi."*[5] Koska murhat tapahtuivat ennen kuin Kansasin osavaltio palautti kuolemanrangaistuksen vuonna 1994, Rader siirrettiin El Doradon vankilaan.[1] Dennis

Rader tuomittiin vankeuteen 175 vuodeksi.[4] Hän elää ylimmän turvaluokan vankilassa eristyssellissä ja liikkuu sen ulkopuolella tunnin ajan viisi kertaa viikossa kahleissa suihkuun tapaamatta muita vankeja

Zodiac Killer	
Todistajanlausuntoihin perustuva piirros murhaajasta.	
Henkilötiedot	
Syntynyt	Ei tietoja
Murhat	
Uhrien määrä	7 kuollutta, 2 loukkaantunutta (väitti murhanneensa 37)
Maa	Yhdysvallat
Osavaltiot	Kalifornia
Muut tiedot	
Nimikirjoitus	
Aiheesta muualla	
Kotisivu	

Zodiac on tunnistamattoman sarjamurhaajan salanimi , joka murhasi ainakin viisi ihmistä San Franciscon lahden alueella joulukuun 1968 ja lokakuun 1969 välisenä aikana. Zodiac hyökkäsi kolmen pariskunnan ja taksikuskin kimppuun Beniciassa , Vallejossa , Napan piirikunnassa ja San Franciscon kaupungissa. Kaksi Zodiacin seitsemästä uhrista selvisi hengissä.

Bay Arean sanomalehdille lähetetyissä kirjeissä Zodiac otti vastuun murhista, kuvaili vain poliisin tiedossa olevia yksityiskohtia, uhkasi pommituksilla ja uusilla murhilla, jos sanomalehdet eivät julkaisisi hänen kirjeitään, ja liitti kirjeenvaihtoonsa kryptogrammeja . Kaksi Zodiacin neljästä kryptogrammista purettiin vuosina 1969 ja 2020, ja kaksi muuta ovat edelleen ratkaisematta. [1] Zodiacin viimeisen kirjeen sai San Francisco Chronicle vuonna 1974. Kirjeessä Zodiac väitti tappaneensa 37 ihmistä, joista yksi oli vuonna 1966 tapahtunut naisen murha Riversidessa , Kaliforniassa.

Vaikka Zodiacin todellista henkilöllisyyttä koskevia teorioita on useita, ainoa poliisin nimeämä epäilty oli Arthur Leigh Allen , entinen alakoulun opettaja ja tuomittu seksuaalirikollinen , joka kuoli vuonna 1992. Zodiacin murhat, kryptogrammit ja sanomalehtikirjeet ovat tehneet tapauksesta yhden Amerikan historian kuuluisimmista ratkaisemattomista tapauksista. Zodiacista on tullut populaarikulttuurin kiinteä osa , ja amatöörietsivät ympäri maailmaa jatkavat hänen henkilöllisyytensä etsintää.

Vuonna 2004 San Franciscon poliisilaitos merkitsi tapauksen ”passiiviseksi”, mutta avasi sen myöhemmin uudelleen vuonna 2006. Kalifornian oikeusministeriö , liittovaltion tutkintatoimisto , Vallejon kaupunki sekä Napan ja Solanon piirikuntien sheriffit pitävät tapauksen tilana ”avoinna”.

Joseph James DeAngelo	
 DeAngelon pidätyskuva huhtikuussa 2018.	
Rikokset	murha, kidnappaus
Uhrit	13
Vangittu	24. huhtikuuta 2018
Rangaistus	elinkautinen vankeus (21. elokuuta 2020)

Joseph James DeAngelo (s. 8. marraskuuta 1945 Bath, New York, Yhdysvallat)[2] on yhdysvaltalainen sarjamurhaaja, sarjaraiskaaja, murtovaras ja entinen poliisi, joka syyllistyi 13 murhaan, yli 50 raiskaukseen ja yli 120 murtovarkauteen Kaliforniassa vuosina 1973–1986.[3][4][5][6]

Hän on syyllinen ainakin kolmeen eri rikossarjaan osavaltiossa. DeAngelo aloitti raiskaamisen 1970-luvun alussa, tappamisen 1978 ja lopetti 1986.[7] Hänet tunnetaan myös nimillä Golden State Killer (kultaisen osavaltion tappaja), East Area Rapist eli EAR (itäisen alueen raiskaaja), Diamond Knot Killer (timanttisolmutappaja) ja Original Night Stalker. Vuoden 2001 DNA-testi yhdisti varmuudella raiskaukset ja murhat toisiinsa.

Huhtikuussa 2018 Sacramenton poliisi ilmoitti pidättäneensä DeAngelon.[7] Hän myönsi kesäkuussa 2020 syyllisyytensä murhiin, raiskauksiin ja kidnappauksiin.[8] DeAngelo tuomittiin 21. elokuuta 2020 elinkautiseen vankeusrangaistukseen ilman mahdollisuutta ehdonalaisuuteen

Samuel Little (tunnetaan myös nimellä Samuel McDowell,[1][2] 7. kesäkuuta 1940 Reynolds, Georgia[3] – 30. joulukuuta 2020[4]) oli yhdysvaltalainen sarjamurhaaja. Samuel little murhasi varmasti 8 ihmistä mutta hänen on epäilty tappaneen 60 ihmistä, hän itse myönsi murhanneensa 93 tai enemmän

Samuel Little

Littl vuonna 2012

Syntynyt	Samuel McDowell 7. kesäkuuta 1940 Reynolds, Georgia , Yhdysvallat
Kuoli	30. joulukuuta 2020 (80-vuotias) Los Angelesin piirikunta, Kalifornia , Yhdysvallat
Muut nimet	Samuel McDowell Kuristumis- ja aivohalvaustapaaja Herra Sam
Tunnettu	Yhdysvaltain historian tuotteliain sarjamurhaaja vahvistettujen uhrien lukumäärällä mitattuna
Tuomio	Murha (8 syytekohtaa)
Rikollinen rangaistus	Neljä elinkautista vankeusrangaistusta ilman mahdollisuutta ehdonalaiseen vapauteen
Tiedot	
Uhrit	60–93+
Rikosten laajuus	1970–2005 (vahvistettu) 1960–2012 (mahdollinen) [1][2]
Pidätyspäivämäärä	5. syyskuuta 2012

Kiertolaiselämää viettänyt Little tappoi usein seksityöläisiä ja päihderiippuvaisia.[9] Hän oli entinen kilpanyrkkeilijä, ja hänen tyylinään oli tyrmätä uhrinsa ensin iskuilla ja sitten kuristaa heidät. Surmien tekotavan takia Littlen uhrien ruumiisiin ei jäänyt puukotukseen eikä luodin osumaan viittaavia merkkejä. Niinpä monien Littlen tappamien ihmisten tulkittiin alun perin kuolleen luonnollisista syistä, huumeiden yliannostukseen tai tapaturmaisesti eikä henkirikoksen seurauksena.[5] Huomattavan osan Littlen tekemistä murhista arvellaan tapahtuneen 1970- ja 1980-luvuilla ennen DNA-teknologian yleistymistä rikostutkinnassa.[6][7]

FBI:n mukaan Little saattaa olla yksi Yhdysvaltain historian tuhoisimmista sarjamurhaajista

”Helsingin kellarisurmaaja”, murhasi mahdollisesti kolme naista Helsingissä kerrostalojen kellareihin vuosina 1976–1981. Kaikkia kolmea tapausta yhdistävät surmaa edeltäneet olosuhteet, surmapaikka ja se, että uhreille oli tehty, tai yritetty tehdä seksuaalista väkivaltaa. Kaikki uhrit olivat olleet palaamassa illanvietosta kotiinsa, kun olivat matkalla kohdanneet surmaajansa ja menneet sitten surmaajan kanssa kotitalonsa kellaritiloihin. Yksi murhatuista oli Susanne Lindholm vuonna 197**6**

Rikokset	murha,
Uhrit	3+

Henkilötiedot	
Koko nimi	Ann Maria Gyllgren
Syntynyt	marraskuu 1950
Kansalaisuus	Suomi
Muut tiedot	
Rikokset	murha murhan yritys törkeä pahoinpitely törkeä varkaus varkaus huumausainerikos
Uhrit	5
Vangittu	maaliskuussa 2009
Rangaistus	elinkautinen vankeus

Ann Maria Gyllgren[1] (ent. **Ann-Maria Myllgren**[2], ent. **Aino Nykopp-Koski**[2], ent. **Aino Nykopp**)[3]; (s. marraskuu 1950 Rantsila[4][3]) on suomalainen sarjamurhaaja, joka työskennellessään perushoitajana murhasi viisi potilastaan ja yritti murhata useita muita potilaitaan vuosina 2004–2009.[1]

Ennen henkirikoksia hänelle oli langetettu ehdollisia vankeustuomioita muun muassa huumaavien lääkeaineiden ja potilaiden omaisuuden varastamisesta.[4][5] Selkeää motiivia vanhusten murhille ei löytynyt, mutta se saattoi liittyä uhrien omaisuuden tavoitteluun.[6] Julkisuudessa hänestä on käytetty myös nimitystä ”myrkkyhoitaja”.[7]

Kolme Nykoppin hoitamaa potilaista kuoli sairaalassa vuosina 2004, 2005 ja 2006, ja myrkytykset jäivät tuolloin havaitsematta. Uhrit jouduttiin oikeuden päätöksellä nostamaan haudasta. Tämän jälkeen oikeuskemiallinen tutkimus paljasti vuonna 2009, että kahdessa tapauksessa uhrien kuolinsyynä oli keskushermostoon vaikuttavan lääkkeen yliannostus. Lisäksi Nykopp oli varastanut uhriensa omaisuutta.[8]

Poliisi alkoi tutkia Nykoppin toimia maaliskuussa 2009 sattuneen myrkytystapauksen jälkeen. Nykopp oli todistajan kertoman mukaan valmistanut jogurttiannoksen, johon oli sekoitettu erilaisia hengenvaarallisia lääkkeitä. Uhriksi joutunut iäkäs nainen saatiin pelastettua Marian sairaalassa. Tutkinnan aikana selvisi monta vastaavanlaista myrkytystapausta.[4] Nykopp kiisti rikokset. Häneltä takavarikoitiin 1 800 huumaavaa lääketablettia.[9] Hänen mukaansa joissakin tapauksissa oli kyse luonnollisista kuolemista, toisissa potilaat ottivat itse liikaa lääkkeitä.[10][lähde?]

Oikeudenkäynti ja vankeus

Helsingin käräjäoikeus katsoi Nykoppin 14. toukokuuta 2010 antamallaan välipäätöksellä syylliseksi viiteen murhaan, viiteen murhan yritykseen ja kahteen törkeään pahoinpitelyyn[8] ja määräsi hänet mielentilatutkimukseen.[11] Tutkimuksen mukaan hän toimi täydessä ymmärryksessä, ja hänellä oli antisosiaalinen persoonallisuushäiriö, johon liittyy useita psykopaattisia piirteitä.[12][13] Tutkimuksen mukaan hän oli kyvykäs manipuloimaan muita ihmisiä valheellisella empaattisella käytöksellä.[6]

Nykopp tuomittiin Helsingin käräjäoikeuden päätöksellä 22. joulukuuta 2010 elinkautiseen vankeuteen. Hän valitti tuomiosta ja tapauksen käsittely hovioikeudessa alkoi syksyllä 2011.[14] Helsingin hovioikeus katsoi 29. maaliskuuta 2012 antamallaan tuomiolla Nykoppin syylliseksi viiteen murhaan, viiteen murhan yritykseen, kolmeen törkeään pahoinpitelyyn, kahteen törkeään varkauteen, kahteen varkauteen sekä kahteen huumausainerikokseen.[8]

Hovioikeus piti käräjäoikeuden langettaman elinkautisen vankeustuomion voimassa.[15] Korkein oikeus hylkäsi Nykopp-Kosken valituslupahakemuksen 22. marraskuuta 2012 antamallaan päätöksellä.[16]

Ennen tuomiota Nykopp oli tutkintavankeudessa puolitoista vuotta. Hänen yhteydenpitonsa vanhaan perheeseensä katkesi. Nykopp avioitui toisen vangin kanssa tutkintavankeutensa aikana.[6]

Myllgren anoi hovioikeudelta pääsyä ehdonalaiseen keväällä 2020 suoritettuaan elinkautisesta tuomiostaan 11 vuotta. Hovioikeus hylkäsi anomuksen vedoten muun muassa Myllgrenin tekemien rikosten määrään ja laatuun sekä siihen, että Myllgrenin riski syyllistyä uudelleen väkivaltarikokseen on suuri.[17] Toisen kerran hän anoi vapauteen pääsyä vuonna 2022; anomus torjuttiin. Tuomittu oli muuttanut tuossa vaiheensa nimensä Gyllgreniksi.[2] 16 vuotta tuomiota suoritettuaan hän anoi jälleen huhtikuussa 2025 pääsyä ehdonalaiseen vapauteen.[18] Hovioikeus hylkäsi anomuksen toukokuussa 2025 katsoen, että Gyllgren ei ollut suorittanut riittävästi rangaistustaan ja että vapautuessaan hänellä olisi edelleen riski syyllistyä uuteen väkivaltarikokseen.[19]

Uhrit	11+

Gilgo Beachin murhat on New Yorkin Long Islandille sijoittuva, 1990-luvun alusta 2010-luvulle ajoittunut ja vuonna 2011 paljastunut henkirikosten sarja, jossa on tunnistettu kaikkiaan kahdeksan uhria. He ovat olleet iältään 20–34-vuotiaita naisia, joista osa ehti olla sijoillaan jopa vuosia ennen löytymistään.

Sarjamurhaajan ruumiskätkö paljastui joulukuussa 2010, kun eräs poliisiviranomainen oli ruumiskoiran kanssa Gilgo Beachilla, Ocean Parkwayn varrella etsimässä lähistöllä kuukausia aiemmin kadonnutta naista, joka ei kuitenkaan ollut rannalta löydettyjen ruumiiden joukossa. Siitä käynnistyi Long Islandin historian mittavin rikostutkinta.

Kaikkia tunnistettuja naisuhreja yhdisti seksityö, ja heistä neljä oli tavannut murhaajan Craigslistin kautta. Lähes kaikkien uhrien ruumiit tai ruumiiden osia löytyivät Gilgo Beachilta. Löydetyistä ruumiista on yhä tunnistamatta aasialainen mies. Henkirikosten sarjan ollessa vielä pimeä tekijästä käytettiin mediassa nimeä **Long Islandin sarjamurhaaja**.[1][2]

59-vuotias newyorkilainen arkkitehti ja perheenisä Rex Heuermann pidätettiin 13. heinäkuuta 2023 epäiltynä murhista, ja hän on saanut syytteet kaikkiaan seitsemässä tapauksessa. Hän on kiistänyt syyllisyytensä.[1]

Tausta

Ocean Parkwayn ja Robert Moses Causewayn liittymä.

Maksettuna seuralaisena eli *escortina* työskennellyt 24-vuotias Shannan Gilbert katosi Long Islandin Oak Beachilla 1. toukokuuta 2010, kun hän oli poistunut hysteerisenä asiakkaansa kotoa. Hän oli 20 minuutin hätäkeskuspuhelussa toistellut, että hänet yritetään tappaa. Gilbertiä ei nähty sen jälkeen, kun hän oli ilmaantunut samassa mielentilassa toiseen taloon Oak Beachin alueella ja asukkaan soittaessa poliisille paennut paikalta juosten. Gilbert oli ollut kateissa lähes puoli vuotta, kun koirapartio etsi häntä Ocean Parkwayn varrelta lähellä Gilgo Beachia. Tällöin 11. joulukuuta 2010 löytyi ensimmäinen Gilgo Beachin murhasarjaan liittyvä ruumis, Melissa Barthelemy.[2]

Suffolkin piirikunnan poliisi alkoi haravoida rantaa tarkemmin etsien Gilbertiä, mutta 13. joulukuuta löytyi läheisyydestä kolme ruumista lisää. Ruumiit arvioitiin parikymppisiksi naisiksi, ja tuorein uhri oli ollut kuolleena muutaman kuukauden. Kolme muuta uhria tunnistettiin löytämisjärjestyksessä Amber Costelloksi, Megan Watermaniksi ja Maureen Brainard-Barnesiksi. Watermanin ruumis tunnistettiin 19. tammikuuta 2011 ja kolme muuta 24. tammikuuta. Heidät alettiin tuntea mediassa ”Gilgo Beachin nelikkona”.[2][3]

Poliisi käynnisti Long Islandin historian laajimmat maastoetsinnät, ja rannalta löytyi maalis-huhtikuussa 2011 vielä neljä muuta ruumista. Vajaat kaksi kilometriä itään nelikon ruumiiden löytöpaikasta löydettiin vuonna 2003 kadonneen Jessica Taylorin osittaiset jäänteet, aasialaisen miehen ruumis, osia valkoihoisen naisen ruumiista sekä pienen lapsen ruumis. Kaikki uhrit on liitetty Long Islandin sarjamurhaajaan, josta poliisi teki profiilin henkirikossarjan paljastuttua.[2]

Jones Beachin osavaltiopuistosta löytyi 11. huhtikuuta 2011 lisää ruumiin jäänteitä, jotka liitettiin afroamerikkalaiseen nimeltä tuntemattomaan naiseen eli "Jane Doe" nro 3:een, ja DNA-testien perusteella hänet tunnistettiin Gilgo Beachilta löydetyn tyttölapsen äidiksi. Toiset Gilgon jäänteet yhdistettiin tuntemattomaan naisen ruumiiseen nro 6, ja kolmannet Tobay Beachin jäänteet ruumiiseen nro 7, jonka osia oli löydetty Fire Islandilta vuonna 1996. Jessica Taylorin kädetön ja päätön torso oli löydetty jo vuonna 2003 Manorvillesta, ja "Jane Doe" nro 6:n jäänteitä oli löydetty samalta alueelta vuonna 2000. Toukokuussa 2020 poliisi ilmoitti, että uhri nro 6 oli tunnistettu Valerie Mackiksi, joka oli nähty elossa viimeksi New Jerseyssä keväällä 2000. Niin kutsuttu ”Fire Islandin Jane Doe” tunnistettiin elokuussa 2023, kun pääepäilty Rex Heuermann oli jo pidätetty.[3]

Shannan Gilbertin ruumis löydettiin 13. joulukuuta 2011 Oak Beachin suoalueelta kilometrien päässä Gilgo Beachilta ja vain parin sadan metrin päässä paikasta, missä hänet oli nähty viimeisen kerran. Hänen tavaroitaan, kuten matkapuhelin, henkilökortti, farkut ja kengät, oli löydetty viikkoa aiemmin samalta alueelta. Tarkkaa kuolinsyytä ei pystytty määrittämään, mutta poliisi totesi Gilbertin kuoleman tapaturmaksi.[3]

Tutkinta

Löytöpaikka

Gilgo Beach on noin kymmenen kilometrin pituinen rantakaistale Atlantille työntyvän Long Islandin eteläpuolella. Hiekkarannan takaa alkaa pensaikkoinen suoalue, ja välissä kulkee Ocean Parkway -moottoritie. Sen varrelta tai rannan läheisyydestä löydettiin lopulta

kaikkiaan 11 ruumista. Ensimmäisenä löytyneet neljä naisuhria oli sidottu nilkoistaan ja kääritty säkkikankaaseen, minkä jälkeen ruumiit oli jätetty pensaisiin parin sadan metrin mittaiselle alueelle tienvarteen.[1]

Uhrien profiilit

Kaikki kahdeksan tunnistettua naisuhria olivat parikymppisiä seksityöntekijöitä, ja heidät oli murhattu aikavälillä 1993–2010.[4] Aluksi poliisi yhdisti neljä ensimmäisenä tunnistettua uhria samaan murhatutkintaan. Naiset tekivät seksityötä, ja yksi heistä oli lisäksi huumeaddikti. He kaikki olivat kadonneet sen jälkeen, kun olivat lähteneet tapaamaan asiakasta, tosin yhdestä ei oltu tehty lainkaan katoamisilmoitusta.[1]

Suffolkin piirisyyttäjä Ray Tierney kertoi heinäkuussa 2023 tiedotustilaisuudessa, että jokainen Gilgon nelikosta oli löydetty samalla lailla sidottuna joko vyöllä tai teipillä ja käärittynä säkkikankaaseen.[5] Lähes kaikki tunnistetut naiset olivat myös hyvin pienikokoisia, ainoastaan Waterman oli ruumiinrakenteeltaan muita uhreja tanakampi.[6]

Tekijän profiili

Jo tutkinnan alussa vuonna 2011 poliisi teki profiilin Long Islandin sarjamurhaajasta: koulutettu, naimisissa, taloudellisesti vakavarainen, iältään 25–45-vuotias ja asuu lähellä Ocean Parkwayta. Hänen arveltiin myös tavanneen uhrinsa ja tehneen surmatyöt muun perheen ollessa lomamatkoilla.[1]

Uhrien valinnassa katsottiin olleen selkeää kaavamaisuutta: murhaaja etsi netistä nuoria, valkoihoisia seksityöntekijöitä. Hän houkutteli heidät tapaamisiin, surmasi kuristamalla, kääri ruumiit säkkikankaaseen ja jätti ne Ocean Parkwayn varrelle. Ruumiiden jätön uskotaan tapahtuneen yöllä pimeään aikaan moottoritien ollessa autio. Toisaalta muiden, tunnistamattomien uhrien kuolintavoissa oli eroavaisuuksia, ja lisäksi kaikkia ruumiita ei löydetty yhtenä kappaleena. Tämä herätti kysymyksen, olivatko kaikki ruumiit saman tappajan uhreja.[7]

Pääsy epäillyn jäljille

Piirikunnan poliisin tekemän alkuvaiheen tutkinnan on sanottu olleen epäjärjestelmällistä ja toiminnaltaan häiriöistä kärsivää.[8] Vahvojen johtolankojen puuttuessa tutkinta ei edennyt, ja tapaus kylmeni yli kymmeneksi vuodeksi.[1]

Tammikuussa 2022 piirikunnan poliisijohdossa tehtiin muutoksia, ja rikoksiin syyllistynyt poliisipäällikkö ja tätä tukenut asianajaja saivat vankeustuomiot. Uusi työryhmä perustettiin tutkimaan Gilgo Beachin murhia. Tällöin alettiin seurata jo 12 vuotta aiemmin saatua vihjettä, joka oli alussa jäänyt huomiotta. Vuonna 2010 murhatun Amber Costellon ystävä, joka tiettävästi oli myös hänen parittajansa, kertoi poliisille jo murhatutkinnan alussa häätäneensä erään asiakkaan matkoihinsa tämän asunnolta. Mies ei kertomansa mukaan nähnyt asiakasta kunnolla, mutta pani merkille hänen kulkuneuvonsa, vihreän Chevrolet Avalanchen. Näkemästään miehestä parittaja käytti kuvausta ”*ogre*”, joka tarkoittaa suomeksi ”hirviötä” tai ”jättiläistä”.[1]

Autohavainnon avulla tutkijat alkoivat haarukoida silminnäkijän kuvaileman auton omistajista mahdollista epäiltyä. Rex Heuermannin nimi tuli esille tuolloin ensimmäisen kerran. Lopulta Heuermann paljastui niin kutsutun *burner*-puhelimen kautta. Halvoissa burner-puhelimissa on yleensä prepaid-liittymä, jotta puhelimen jäljittäminen olisi vaikeampaa. Sarjamurhatapauksen syyttäjät ovat kertoneet, että tällainen puhelin oli voitu yhdistää Gilgo Beachin murhiin sähköpostiosoitteen avulla. Kyseistä osoitetta oli käytetty seksikauppaan, ja useat uhrit olivat käyttäneet Craigslist-seuranhakusivustoa asiakkaiden hankkimiseen.[9]

Poliisi seurasi myös Heuermannin oman puhelimen, prepaid-puhelimen sekä uhrien puhelimien liikennettä, ja niiden voitiin osoittaa liikkuneen yhtenevästi. Puhelintukiaseman tietojen avulla tutkijat pystyivät lopulta rajaamaan epäillyt vain kouralliseen ihmisiä. Sen jälkeen keskityttiin tutkimaan tiettyjen matkapuhelin tukiasemien alueella asuvia sekä etsimään silminnäkijän kuvaukseen sopivaa epäiltyä ja vihreää lava-autoa. Lopulta tutkijat päätyivät Heuermanniin, sillä hän vastasi parittajan kuvausta isokokoisesta miehestä ja asui vain alle kymmenen kilometrin päässä Gilgo Beachilta Massapequa Parkissa, jossa Megan Waterman oli käyttänyt puhelintaan viimeisen kerran. Lisäksi hänen tiedettiin murhien aikaan ajaneen veljelleen rekisteröityä vihreää Chevrolet Avalanchea.[1][9]

Syytteet

Raskauttavat todisteet Heuermannia vastaan saatiin DNA-näytteen avulla, joka otettiin talteen tammikuussa 2023 pois heitetystä pizzalaatikosta. Näytettä verrattiin erään uhrin päältä löytyneeseen miehen hiukseen, ja se täsmäsi Heuermanniin.[1] Myös hänen sukulaiseltaan otettu DNA-näyte täsmäsi toiseen samanlaiseen todisteeseen, joka löydettiin säkistä, johon yksi uhreista oli kätketty. Yksittäisten hiusten DNA-todisteiden myötä Heuermann pidätettiin hänen poistuttuaan toimistostaan Manhattanilla, ja hänelle luettiin syytteet Melissa Barthelemyn, Megan Watermanin ja Amber Costellon murhista. Tuolloin häntä pidettiin myös pääepäiltynä Maureen Brainard-Barnesin tapauksessa.[9]

Heuermannille luettiin syyte 16. tammikuuta 2024 Maureen Brainard-Barnesin murhasta. Syytteen nostoa oli odoteltava, koska dna-tulokset tulivat viiveellä.[8] Todisteiden perusteella voitiin lopulta osoittaa, että uhrin jalkojen ympärille sidotusta nahkavyöstä löytynyt hius kuului Heuermannin islantilaiselle vaimolle, Asa Hellerupille. Tämä oli luottokorttitietojen mukaan kuitenkin Atlantic Cityssä pariskunnan lasten kanssa murhan tapahtuma-aikaan vuonna 2007, ja Heuermann oli jäänyt New Yorkiin.[3]

Hiustodisteet toivat Heuermannille kesäkuussa 2024 syytteet myös Jessica Taylorin ja vuonna 1993 kuolleen Sandra Costillan murhista. Hänen hiuksiaan löydettiin uhrien löytöpaikalta, ja lisäksi silminnäkijä oli kertonut nähneensä Heuermannin autoon täsmäävän ajoneuvon Manorvillessä samoihin aikoihin, kun Taylorin ruumis löytyi heinäkuussa 2003. Autorekisteristä selvisi myös, että Heuermann oli ostanut vihreän Chevrolet Avalanchen vain hiukan ennen Taylorin katoamista.[3]